

ÓCSAI KISBÍRÓ

ÓCSA VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA

KÜLÖNSZÁM

Különszám

az Ócsa várossá válásának
10. évfordulója alkalmából
meghirdetett „Ezerarcú Ócsa”
című fotóverseny
és a Novellapályázat
alkotásaiból

TISZTELT ÓCSAIK, KEDVES BARÁTAIM!

Idén ünnepeljük Ócsa várossá válásának 10. évfordulóját. Egy település nemcsak lakóinak számától, az utak hosszától, minőségétől vagy az intézményeinek állapotától válik várossá. Ezek mind nagyon jelentős adatok.

Azt gondolom, ezeknél talán még fontosabb, hogy a benne élők mennyire érzik magukénak, mennyire érzik otthon magukat azon a helyen, ahol élnek. Hány barátjuk van, ismerik-e a piacon a legjobb virágárust, tudják-e hol lehet a legfinomabb friss kiflit kapni reggelente. Ismerik-e ezt a települést, Ócsát, amit idestova már 10 éve várossá avattunk. Hisz annyi arca, szépsége, hangulata van ennek a kisvárosnak, melyeket csak azok ismerhetnek, akik benne élnek, nyitott szemmel, szívvel járnak utcáin.

Az Ócsai Kisbíró mostani különszámával és az ebben a hónapban megjelenő jubileumi könyvvel a kerek születésnapnak szeretnénk maradandó emléket állítani. Az évforduló alkalmából ugyanis 2015. évének elején novella- és fotópályázatot hirdettünk, amelyek témája természetesen Ócsa, közvetlen környezetünk, történelmünk, hagyományaink, s az itteni mindennapok voltak. Azt szerettük volna, hogy az

itt élők láttassák, mutassák be, mit is jelent nekik lakóhelyük.

Számos gyönyörű és érdekes fotót, különleges írást gyűjtöttünk össze a következő oldalakra. Bízom benne, azok számára, akik kezükbe veszik ezt az ünnepi számot, egyértelművé válik, miért is olyan szép ez a város, mekkora öröm számunkra a tizedik születésnap, s miért jó Ócsán élni.

Ezúton is köszönöm a résztvevők munkáját, a zsűritagoknak a segítséget az értékelések során, s szívből gratulálok a nyertes pályázóknak!

Boldog születésnapot Ócsa!

BUKODI KÁROLY
POLGÁRMESTER

FORRÁS: DORMÁNY FOTO STUDIO

„EZERARCÚ ÓCSA” FOTÓVERSENY

Az Ócsa város Önkormányzata által kiírt fotópályázat céljai közé tartozott, hogy megemlékezzünk a város avatás 10. évfordulójáról. Ezúttal szeretnénk a zsűri nevében köszönetet mondani és gratulálni a pályázóknak.

A négyfős zsűri tagjainak, Bukodi Károly polgármester úrnak, Kertészné Molnár Annának, az Ócsai Kisbíró szerkesztőjének, Mráz Zoltán fotósnek és Simon Tímeának, a Bolyai János Gimnázium tanárának nehéz dolguk volt, hiszen a témaválasztás és a kivitelezés szempontjait együttesen kellett figyelembe venni. Megkönnyítette viszont a döntéshelyzetet az, hogy nem csupán a díjazott fotókra szavaztunk, hanem kiállítás és kiadvány számára is készült összeállítás, így minden sikeres kép közönség elé kerül.

A pályázatra beadott művek között „Ezerarcú Ócsa” címen változatos témákra számíthattunk. A huszonkét pályázó közel száz fotója között volt példa természetfotókra, melyek a tájvédelmi körzet, a pincesor és a vizes erdő környékét örökítették meg, de nagy számban érkeztek olyan képek, melyek a város emblematisztikus helyszíneit,

műemlékeit mutatják be, sok esetben, újszerű, személyes nézőpontból.

Itt ragadnám meg az alkalmat, hogy bízassam a fotózás szerelmeseit arra, hogy továbbra is járjanak ilyen nyitott szemmel, mert a témák tárháza kimeríthetetlen. Egy jól elkészült fotó egyben kérdést is tesz föl, melyre talán egy következő kép válaszol, vagy épp új történetet kezd.

SIMON TÍMEA

Helyezések:

1. hely: Gáll Andrea – Énekes könyv
2. hely: Gyökér Valéria – Fészkelés
Juhász Márta – I. világháborús emlékmű
3. hely: Kovács István – Hőfötte pincesor

Különdíj:

- » Gurdics Attila: „Kéred?”
- » Csáder Attila: Tábla

Gratulálunk!

Gáll Andrea – Énekes könyv

1. helyezett

Juhász Márta – I. világháborús
emlékmű
2. helyezett

Kovács István – Hófödte pincesor
3. helyezett

NOVELLAPÁLYÁZAT

Városunk, Ócsa 10 éve emelkedett városi rangra. Ennek tiszteletére az Ócsai Polgári Kulturális Egyesület Novella író pályázatot hirdetett. Témája, Ócsa múltja, jelene és jövője a mai kor embere számára.

A pályázat minden korosztályhoz szólt. Kíváncsian vártuk kicsiknek és nagyoknak az írásait. Nem csalódtunk, jóformán minden korosztály képviseltette magát.

A pályázatra beadott műveket 5 fős szakértői zsűri bírálta el.

- » Gergelyné Kopcsó Eszter (Könyvtárvezető)
- » Horváthné Gyovai Melinda Kinga (Bolyai János Gimnázium, tanár)
- » Juhászné Schlotter Klára (Halászy Károly Ált. Iskola, tanár)
- » Konrád Sándorné (Nyugalmazott tanár OPKE tagja)
- » Murinainé Murár Emília (Halászy Károly Ált. Iskola, tanár, települési képviselő)

A beérkezett pályázatokat név nélkül továbbítottuk a zsűri elé, akik többszöri átolvasás után kialakították végső sorrendjüket. Egy különdíjat is adományoztunk.

Az Ócsai Polgári Kulturális Egyesület nevében szeretném megköszönni munkájukat. Arra buzdítok minden pályázót, hogy továbbra is maradjon nyitott Ócsa múltjának és jelenének megismerésére, munkálkodjunk közösen városunk jövője érdekében.

Ajánlom ezt a könyvet mindazoknak, akik Városunkat magukénak érzik, itt élnek és azon dolgoznak, hogy utódaink egy fejlettebb, komfortosabb még élhetőbb, a kor igényeinek mindenben megfelelő településen örülhessenek és boldogulhassanak.

Helyezések

1. hely: Zara Katalin – Századok nyertese
2. hely: Kruppa Erzsébet – Óh, az én városom...
3. hely: Bató Erika – A hangszer, aki megőrizte a dallamot

Küldöndi

- » Adouni Éva – Ócsa sén

PAPPNÉ HAJDU KATALIN

ÓCSAI POLGÁRI KULTURÁLIS EGYESÜLET ELNÖKE

1. helyezett a novellapályázaton

ZARA KATALIN: SZÁZADOK NYERTESE

L ara teljesen átlagos volt. Olyan, akiből több százezret találhatunk kilencvenháromezer négyzetméterünkön. Akinek nincs gazdag nagybácsija, sem start-up-ra érdemes találmánya, lottón sem nyert, sőt, ami azt illeti soha, de soha nem nyert semmit, aminek egy ezresnél nagyobb értéke lett volna, bármennyiszer is próbálta ki a szerencséjét kupakgyűjtéssel, vagy bármilyen beküldős, lekaparós, megfejtős, beikszelős, kitalálós vagy összegyűjtős játékokban. Idegenek sem hagytak rá vagyont, nem talált soha nagy összegű készpénzt az utcán, és még a saját szülei sem tudták elhalmozni pénzzel. Annak ellenére, hogy szívesebben maradt volna a szülővárosában, ahová mindig is tartozott, egy kisvárosba költözött, a lepukkant, szürke kis lakás árából, ahol nem maradhatott, mert lelke már nem viselte el a szegényes környezetet, és mert egy szebb lakásért nem akarta hitellel terhelni életét. A kertes városkában lakni eleinte vidám nyaralásnak tűnt, de a teleket nagyon rosszul viselte. Hiányzott a mindig világos város, a közeli boltok, az emberek jövés-menése. Mert télen sötétedés után a kisváros bezárkózott, barátságtalan és sivár lett, és Larát erőteljes honvágy gyötörte nyüzsgő nagyvárosa után. Tavasztól őszig nagyon szerette a kertet, arról álmodozott, ha vissza is költözik a nagyvárosba, megtartja ezt a kisvárosit, a természet közelségét, ahol érzi a tavaszi napsütés illatát a bőrén, és a frissen nyírt fű illatát, ahogy a locsolás tiszta földillatával keveredik, vagy az eső illatát, aminek szín-

tén földillata volt, amikor kisütött utána a nap. Az illatokat nagyon szerette. A nagyvárosban eltompult az orra, köszönhetően a benzingőzös levegőnek, de itt a kisváros kertjeiben és erdejében újra érezni kezdett vele. Legjobban a szántóföldek illata lepte meg, mert korábban nemigen járt ilyen helyen, és nem tudott betelni a földek, nagyvároshoz képest süket csendjével sem, amit csak pacsirták dala, bogarak zümmögése, vagy legfeljebb a traktorok dízelmotorjának berregése tört meg. Szerette nézni, ahogy a gabonát simogatja a szél, mint ha csak egy hatalmas tó szelíden hullámzó felszínét látná, és lenyűgözte, hogy pár centis apró zöld hajtásból az érett kalászig látja felnőni a búzát, és a többi gabonát, amiknek a nevét kénytelen volt a netről, fényképek alapján kigyűjtteni – mert egyáltalán nem emlékezett a biológiakönyvnek erre a részére. Dukkolt a gazdáknak, nehogy a forró nyárban elszáradjon a kukorica, és boldog volt, amikor csendes nézelődése közben öket fedezett fel a távolban; őket szintén a kukorica érdekelte, de mivel érezték az ember szagát, nem mertek közelebb jönni. A tavaszi erdő-mező üde zöldjeinek keveredése, a madárcsicsergés, a rohanó nyulacsikák, az akácillat, az útszéli pipacsok, a nyári naplemente, a kondenzcsíkos kék ég, a fecskék csivitelése és a lágy szellő folyamatosan egy romantikus nyaralás érzését adták Larának, és hálás volt, hogy itt élhet, befogadták – ember és környezet egyaránt. Legalábbis nem találkozott ellenségességgel, ha nem is volt szerves része a

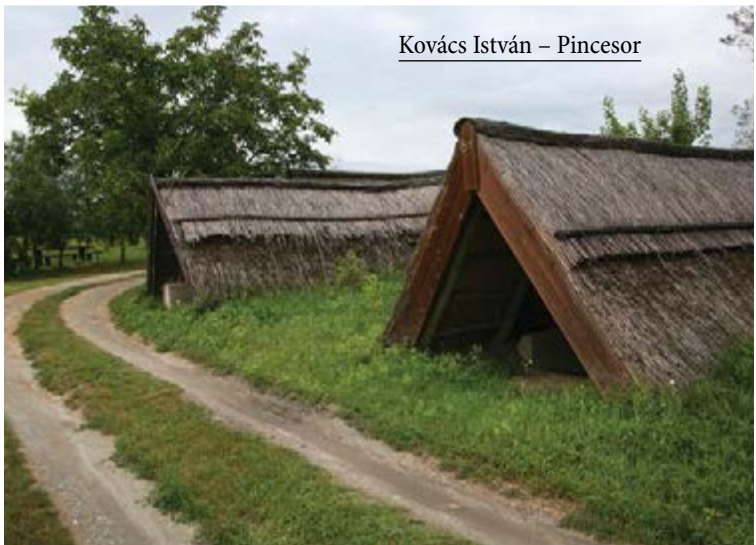
településen felnőtt generációknak. Észrevették rajta, hogy kívülről jött, de nem kérdezték honnan és minek. Végül is, már nem egy kis falu volt, hanem város, amire nagyon is jellemző a beköltözők érkezése.

De azért még nem igazán lehetett városnak nevezni, mégha nevében az is volt. A kertek megannyi külön-külön létező kis birodalommal szabdalták a települést, ami akadályozta a városi közösség életérzését. A közös ünnepi programok idején persze jó volt együtt lenni a többiekkel, de aztán mindenki hazament, és a hétköznapi közösséget jobbra csak a munkához vagy tanuláshoz kapcsolódó közös terek jelentették. Az iskola, a munkahelyek, a piac, a vasútállomás és a boltok is mind-mind az emberi kötelességekhez tartozó helyszínek voltak számára, ahol ugyan sok emberrel találkozott, beszélgetett, és élvezte, hogy mindig összefut valaki ismerőssel, mégis valahogy hiányzott egy kötetlen és szabad hely, ami nem a munkához és a *muszáj-dolgokhoz* köti. Eleinte nem tudta, mi lenne az, amitől jobban érezné magát, de aztán rájött, hogy csakis olyan tevékenység lehet ez, amit szabadidejében végez, és egyből azt is látta, ez az a hely, ami még hiányzik, ami valóban várossá tenné a települést. Olyan városi parkról álmodott, ahová csak sétálni megy az ember, mindenféle kötelezettség nélkül, ahol akár még görkorizhatna is, anélkül, hogy kutyák tucatjai ugranának dühösen csaholva a kerítésnek – nem mintha félt volna tőlük, de a lelkét nagyon feldúlta a folytonos ugatás, ami elhaladását kísérte akár biciklizett, akár sétált. Arról álmodott, hogy a városi parkban nagy játszótér is lenne, vidáman játszó gyerekekkel, babakocsit tologató szülőkkel, köztük hobbifutók kocognának, családok munka utáni találkozóhelye lenne a délutáni napsütésben, ahonnan együtt mennének haza

vacsorára. Aztán alkonyattájt a szerelmesek andalognának a rózsabokrok közt, majd átvinné helyüket a langyos nyári estén, színházból hazafelé tartók elegáns sétája, hogy aztán rövid pihenés után a hajnali futókkal induljon újra a park élete. Szánkódombot is kigondolt, hó esetére, és örökzöldeket, amelyek a téli villanyfényben is hívogató barátságosságot kölcsönöznének a parknak, és a karácsonyi vásárnak is méltó helyet adnának.

De csak tünékeny álmom volt ez, és végül a honvágy legyőzte maradni akarását. Fájó szívvel tért vissza a nagyvárosba, ahol nem nőttek pipacsok, és csak rövid csikok látszódtak a kék égen futó repülők nyomaiból a magas házak közötti részen, és ahol fű sem nőtt a szürke aszfalton, és még azért is legalább száz métert kellett sétálnia, hogy meghallhas-

Kovács István – Pincesor

Páll Imola – Tánc

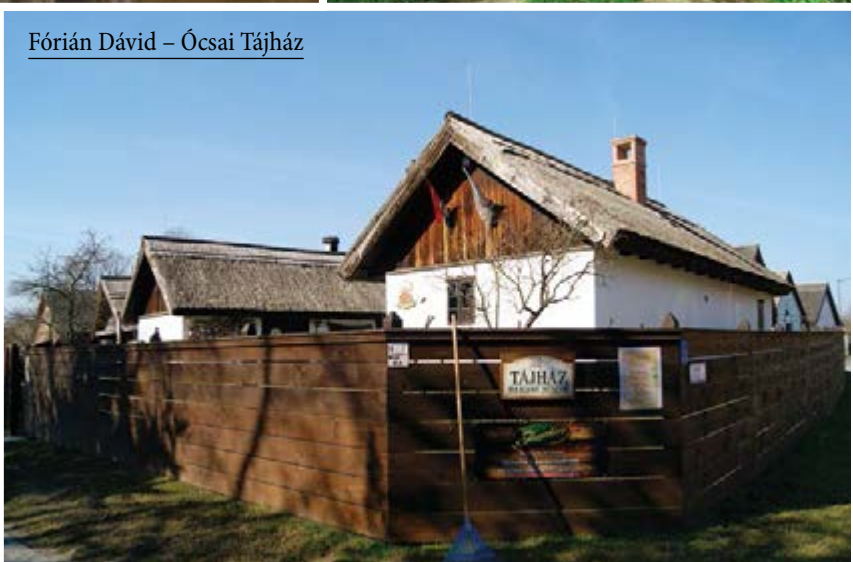
Jamnitzky Gábor – Műemléktemplom szoborral

Gáll Andrea – Úton

Fórián Dávid – Ócsai Tájház

sa a faleveleken koppanó esőcseppek hangját, mert egy fia fa sem volt a közelebb. A városi park és a télen is nyüzsgő utcák nem tudták megnyugtatni a lelkét, bármennyire is született helyi volt, mert immár kettős honvágya volt: a kisvárosi kertek éppúgy hiányoztak neki, mint ottjártakor a nagyváros fényei. Egyszer régen járt Goethe városában, és jól tudta, hogy a város hatalmas parkját bizony a nagy költő kedvéért hozta létre a herceg, de máig meghatározza az ottaniak mindennapjait: öreg fái alatt nemzedékek nőttek fel, és Lara ezután, bárhol járt saját hazájában, mindig azt figyelte, van-e parkja a településnek. Úgy látta, valamilyen rejtélyes oknál fogva a parkkal rendelkező falvak és városok mindig sokkal fejlettebbek parktalan társaiknál. Úgy tűnt, a látszólag haszontalan zöld terület mégis rendelkezik valamilyen közösségformáló erővel, mégha egy pár éves városkában ez még mindig a felesleges, úri huncutság kategóriájába látszott tartozni. Csakhogy, mecénást találni egy olyan dologhoz, amiből annak nem származik haszna, szinte lehetetlen, arról nem is beszélve, hogy egy herceget sem ismert a környéken, de az elszántsága valami olyan erőt kölcsönzött lelkének, amitől tele lett jövőt váró bizakodással, és tettekre váltotta gondolatait. A város egyik középső területét szemelte ki, a sportpályához közel, és egy szívhez szóló ajánlattal maga mellé állította nem csak a város döntéshozóit, de az egyszerű embereket is, mert nem csak kért, de adott is: saját kis házat ajánlotta fel csereként a központi hely egy részéért, és sokan követték példáját. Parktervezési versenyt hirdetett az egyre gyarapodó támogatókkal egyetértésben,

és faültetési versenyt szervezett. Mindenkinek tetszett az ötlet, hogy a majdan évtizedes fák dicsőségüket hirdessék. Padokat fogadtak örökbe, akár többen is, hogy aztán unokáiknak mutogathassák rajta díszelő nevüket, és sétányokat neveztek el a legtöbbet tevékenykedőkről, míg végül szinte a város összes lakóját fel lehetett volna térképezni ebben az egyetlen parkban. De nem állt meg itt a kezdeményezés: még két parkot létrehoztak a városban, és a parkfejlődés nyomán egyre gyarapodó, gazdasági szereplők, akár itteniek, akár ideköltözők, szintén kivették részüket a fejlesztésből. A vasút felett két helyen is kényelmes gyalogoshidat építettek, és egy városon körbevezető sétaúttal kötötték össze a parkokat, a régi nevezetességeket, és a vadonátúj színház-könyvtár együttest.

Huszonhét év alatt zöld szíve nőtt a városnak, több is. Már nem csak körös-körül volt minden zöld és üde, dolgos kezek által megművelt gazdag táj, mint évtizedekkel ezelőtt, hanem már belül is. Még a város északi feléről a déli rész mellé költöztetett iparterületeken is szigorúan betartatták a környezetvédelmi előírásokat, amelyek egyébként a környéken a legszigorúbbnak bizonyultak, de ennek helye is volt. Már nem csak az örökölt, több száz éves, környezetet kellett védelmezni, hanem az eljövendő több száz évet is, amely itt, Ócsán szervesen összenőtt: megőrizte egykori önmagát, örökölt adta a benne lakóknak, és kiteljesedett a jövő számára. És Lara számára is, akinek már nem hiányzott, hogy sosem nyert még a lottón, és akinek már unokái is ide születtek, ebbe a mindig is gyarapodó zöld városba. ☉

Gáll Andrea – Tájvédelmi körzet

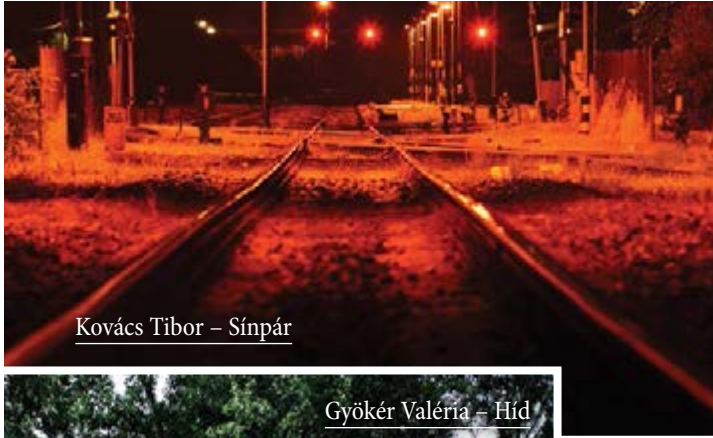
Kovács István – Tavasz

Deák Nikolett – Szekéren

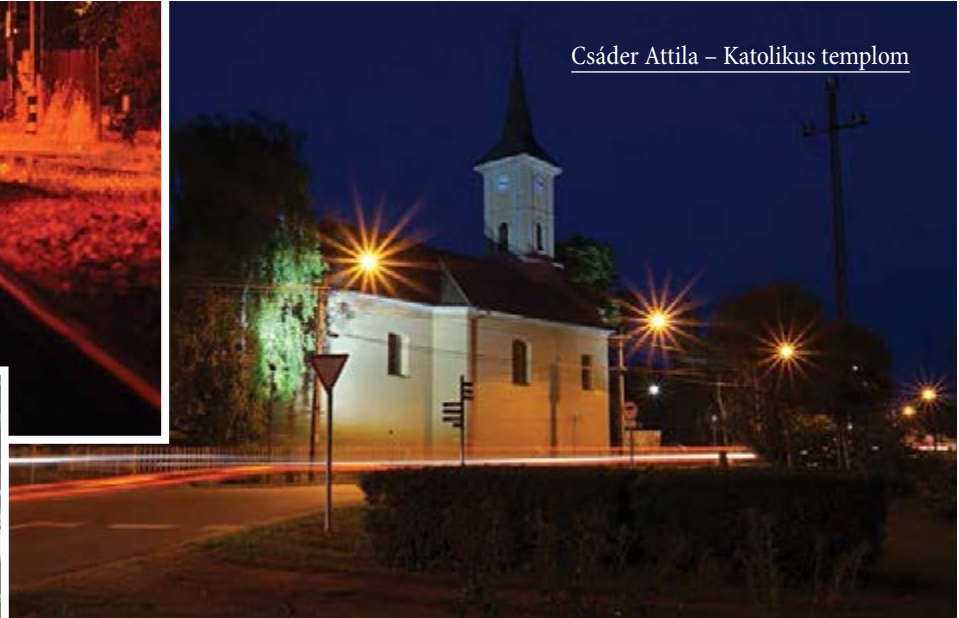
Jamnitzky Gábor – Öreghegyi Pincesor

Kovács Tibor – Sínpár

Gyökér Valéria – Híd

Csáder Attila – Katolikus templom

Deák Nikolett – Naplemente

2. helyezett a novellapályázaton

KRUPPA ERZSÉBET: ÓH, AZ ÉN VÁROSOM...

Az ablak mellett ül a korosodó férfi és a szalmaszőke kisleány a szuszogva, sisteregve kanyargó, szikrákat és füstöt eregető gőzmozdonyt követő vasúti kupében.

– Papa ez itt micsoda? – kérdi a mindenre kíváncsi gyermek, miközben betűzgeti magában az épületen a kiírást: P.NY.V. Kispesti Textilgyára.

– Innen lesz a kenyerünk. – válaszol szűkszavúan az apa. De mivel látja, hogy válasza értetlenségbe ütközik, mindjárt hozzáfűzi: Itt fogunk dolgozni édesanyáddal együtt. A rövid dialógus után hosszú hallgatás következik, mivel a kislányt leköti a bábmézkodás, miközben a vonat halad előre az útján állomás állomást követve. A férfi a terep ismerete nyújtotta nyugalomával hosszasan csukva tartja szemét. Na, ez a gyermek számára cseppet sem megnyugtató, hisz ő először jár erre és sejtelve sincs, hogy mikor érkeznek meg úticéljukhoz.

– „Ócsa!” – hangzik fel a kalauz harsány kiáltása. A lányka máris pattanna fel és hagyná el riadtan a kupét. De az apa nyugtatólag visszafogja: Nem kell úgy sietni a leszállással. A mozdonyt itt itatják.

A gyerek kikerekedett szemét nézve látja, ez újabb magyarázatra szorul. De ezt már leszállás után teszi meg a peronon állva, a gyermeket a hatalmas víztartály felé fordítva.

– Tudod, a gőzmozdonynak nem csak sok szénre, de rengeteg vízre is szüksége van ahhoz, hogy ilyen hosszú szerelvényt el tudjon húzni. Na de most már igazán induljuk, mert édesanyám már nyugtalanul vár minket „haza”.

Haza... Ízlelgeti a szót magában, hiszen sok-sok éven át nem ez a hely jelentette az otthont számára. Legutoljára: az az erdőszéli „paradicsom”, amit kialakítottak és felvirágoztattak feleségével. Amit most felszámolni készülnek. Belső nyugtalansága egyre nő, miközben arra gondol, hogy éli

túl a ház, a fészerek, pajták, ólak elbontását a kút betemetését. Hogy tudja majd otthagyni a hegyre felkúszó, viruló szőlejét, a völgyben terpeszkedő, dúsan termő diós kertjét. De mindjárt megerősíti nyugalma azzal, hogy a gyerekek jövője fontosabb mindennél. Itt minden adott ahhoz, hogy tanulhassanak. Szakmát, majd „kenyeret” adhat mindegyikük kezébe. Kis idő után majd itt is felépül saját önálló otthonuk. Kis kertjük is megtermi majd a szükséges zöldséget, gyümölcsöt. A szőlővel való foglalatosság is meglesz, hiszen idős édesanyja már alig várja, hogy férfikézbe adhassa a kapát, permetezőkannát. Egy röpké pillanat alatt futottak le fejében ezek a gondolatok. Arra eszmélt, hogy az új környezet hatására felvillanyozódott kislány a kezébe kapaszkodva már húzná magával a megismerni kívánt „új világ” felé. A gyermek már az állomás épületén is elámul. Ez a felfokozott érdeklődés arra készíti az apát, hogy a tervezett rövidített útvonal helyett kerülővel térjenek haza a szülői házhoz, mely hamarosan átmeneti otthona lesz családjának. A Vasút utca polgári háza, borbélyműhely, vendéglő, trafikok, cipőbolt, cipészműhely, gimnázium, hentes és mészáros üzlet, vas és edény bolt, mozi, takarékpénztár, bádogos műhely, katolikus templom, átellenben egy igazi emeletes épület, amelyet a kislány még nem sokat látott: általános iskola. A hazatérés nem sikeredik túl gyorsra, mert a gyermek szinte minden látott épülethez magyarázatot kíván. Az emeletes iskola előtt bekanyarodva már a célegyenesben vannak.

Most aztán tényleg lépünk ki, mert nagyanyád aggodalmában kinn toporog a kapuban. Holnap még többet láthatsz. A közelben, de ellenkező irányban vannak: kultúrház, könyvtár, ruhabolt, fényképész, pékség, vendéglő, hősi

emlékmű, amin olvashatod a hősi halottak között a nagymama testvéreinek nevét is. Ha itt megfordulsz, meglátod majd a réges-régi templomot. Mögötte nem túl messze épül a strandfürdő.

Miközben magyaráz a felsorolt vívmányokról, egészen fellelkesül, és végleg elfogadja, hogy az áldozat ellenére jó döntést hozott, illetve hoztak. A kislánynak persze sejtelve sincs a mögöttes gondolatokról. Ő csak egyre ámuldozik.

– Papa! Hiszen ez egy igazi város! – kiált fel lelkesen. Az apa elmosolyodik a bajsza alatt, titkon örül, hogy a legkisebbiken is jól sikerült a tesztelés. Válaszul csak annyit szól:

– Nem, ez nem város, de remélem egyszerű lesz. Gondolatai tovább cikáznak. A fiúkkal már korábban járt itthon.

Ők is jól fogadták a számukra új környezetet, de tagadhatatlan, hogy a kamaszokra az igazi vonzerőt a közeli nagyváros jelentette. Visszazökken a jelenbe és megkockáztat még egy kérdést:

– Szeretnél ilyen helyen lakni?

Szinte azonnal jön a remélt válasz:

– Igen!

S ekkor már eléjük tárul a kitörölhetetlen kép: a kapun kívül álldogál a feketeruhás kicsiny öregasszony, izgalmaiban kötőjét igazgatva. Alig várja, hogy keblére ölelhesse rég látott kedves fiát.

Majd kibontakozva a boldog ölelésből magához vonja a kislányt és csókot cuppant szőke feje búbjára.

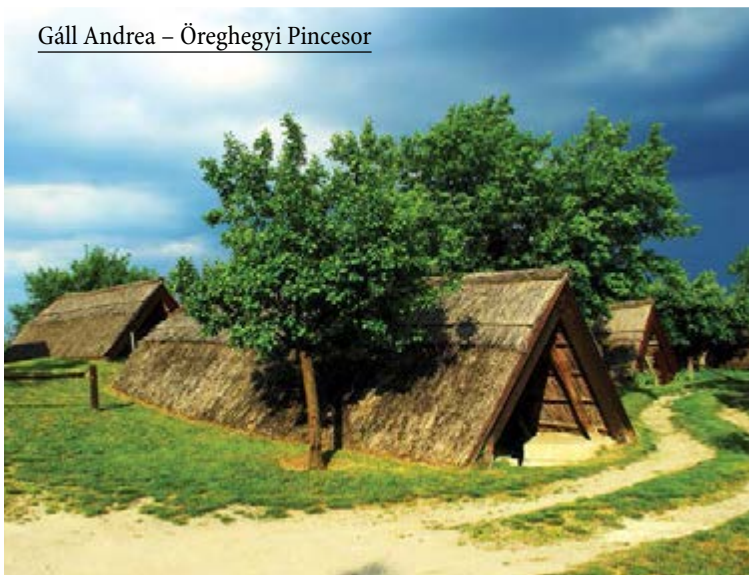
Az apa ezzel a hazatéréssel „sínre tette” gyermekei életét, de a mozdony már nem Ő lesz, hanem betegsége és túl korai halála miatt özvegyen maradó felesége. A gyerekek felnőnek, családot alapítanak, teszik a dolgukat. Látják megvalósulni apjuk álmát: Ócsa várossá válását. ☉

Ocsovai Zoltán – Tavasz láperdő

Csáder Attila – Pincék

Gáll Andrea – Öreghegyi Pincesor

Boros Lajos – Téli fülőke

Juhász Márta – Út

Gyökér Valéria – Orchidea

Dr. Laszlovszky István – Levelek

Székely Zsuzsanna – Tavasz

Fucskó Istvánné – Ősi madárvárta

Kovács Tibor – Pincesor

3. helyezett a novellapályázaton

BATÓ ERIKA: A HANGSZER, AKI MEGŐRIZTE A DALLAMOT

M indig is szerettem volna valamilyen hangszerezen tanulni. Szüleim még egész kicsi koromban valahonnan beszereztek egy fekete, öreg, hamis zongorát. A billentyűk noha zörögtek, lötyögtek rajta, néhány közülük már nem is adott ki semmilyen hangot, de én szerettem a vén, „sokat látott” zongorát. Időnként odasettenkedtem mellé, újjaimmal dallamokat „komponáltam”. Egy idő után egész jól kitapasztaltam, hogyan lehet elviselhető melódiát kicsalogatni belőle, anélkül, hogy a fülsértő hangokat megszólaltatnám. De a zongoratanulás csak elérhetetlen álom maradt. Kis falunkban – ugyan létezett zeneiskola – nem sokat gyakoroltunk, elbohózkodtuk az órákat, ropizgattunk, rajzolgattunk zenélés helyett. Így aztán maradt az otthoni „verklizés... Mert én nem adtam fel, zenélni akartam. Már lassacskán „suttyókorba” léptem, amikor felfigyeltem a gitár hangjára.

Tetszett az a bársonyosan simogató, esőcseppekre emlékeztető zsongás, amit ez a hangszer hallatni tudott. Elbűvölt, mennyiféleképpen lehet megszólaltatni, magával ragadott a lágysága, a vidámsága és olykor a kemény zakatolása. Sokak szerint a gitár nem annyira nőnek való hangszer, engem óvtak kislánként a „bűnös” fadarabtól; vagy nem tartották a hangszerek családjába illőnek, vagy rosszul ismerték meg szegénynek a jellemét.

Elég az hozzá, hogy volt nekünk egy ócska, repedtfazék – mono hangzású magnónk. Ezen én naphosszat képes voltam kedves hangszeremet hallgatni. Ilyenkor becsuktam az ajtót, egy szép, lyukas tollasütőt vettem a kezembe, és gondolatban már játszottam is.

Egy nap nagyon átszellemülten beleéltem magam a hangversenyezésbe, s a hangerőt is túlságosan feltekerhettem, mert nem hallottam meg édesanyám neszezését, ahogy a szobámba lépett.

– Hát, te mi a szösz csinálsz? – kérdezte kerekre nyílt szemekkel.

– Gitározom! – válaszoltam a világ legtermészetesebb módján. Hiszen láthatja, hallhatja... Édesanyám nem szólt semmit. Csendben becsukta az ajtót, majd visszaballagott a konyhába tenni-venni.

Pár nap múlva, ahogy nagyéhesen az iskolából hazakeveredtem, ebédszürcsölés közben jóanyám halkan, tárgyilagosan hirtelen felém fordult:

– Beirattalak gitározni. A Falu Tamás Könyvtárban indul gitárokta. Vásárlás közben vettem észre. Menj el, keresd meg a tanár urat, és beszélj vele!

A kanál – a tányér és a szám közt félúton – elakadt, s már pattantam is jól kattogó Camping biciklimre, hogy elkerekkezzem a kedves falusi könyvtárba. Ahogy közeledtem, úgy dobogott egyre jobban a nyakamban a szívem, a gyomrom liftezett, és bár ezerszer végiggondoltam, mit fogok a tanár úrnak mondani, amikor megláttam, egy hang se akart kijönni a torkomon.

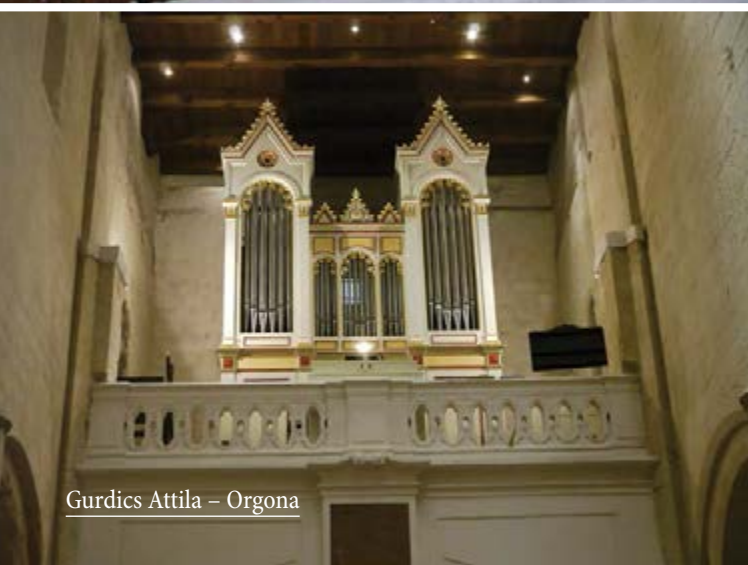
– Engem keresel, kislány? – szólított meg egy feketeszemű, kedves arcú bácsi.

– Igen... azt hiszem... Édesanyám beiratott délelőtt ide... gitározni.

– Remek. Gyere be a nagyszobába, mindent megbeszélünk. No, lássuk, mit tudsz.

Végigsétáltunk a bársonyos szőnyegen, a parketta halkan ropogott a lépteim alatt. Benyitottunk a nagyszobába. Régi bútorok között könyvek és könyvek ezer sora. Én félelemtől szédelegve csak a könyvek bódító illatát éreztem. Szerettem ezt a sokféle sorsról mesélő könyvillatot. Voltak ott többkötetes, vaskos szépirodalmi regények, vékonykább novella-gyűjtemé-

Ocsovai Zoltán – Hólepel alatt

Gurdics Attila – Orgona

Boros Lajos – Hosszúkarú csillaggomba

Korda Milán – Figyellek

Deák Nikolett – Kalász

nyek, szerelmi irományok, verseskötetek, végtelen sok, szebbnél szebb mives borítóban. Némelyiknek messziről láttam a sarkán a szerző nevét: Jókai Mórt, Móra Ferencet, Ady Endrét, Kosztolányi Dezsőt... Aztán láttam, hogy a szép, klasszikus bútorok közé süpped a kedves tanár úr, gyönyörű hangszeréhez nyúl, s pár futamot megszólaltat rajta. Egyből az volt a vágyam, hogy egy szép napon én is így szeretnék majd játszani. De én még egy hangot sem ismertem a hangszeren, úgyhogy megilletődve hallgattam, és szégyenkezve a díszes, bársonyos szőnyeg mintáját vizsgáltam. A tanár úr szótlanul egy cigarettát vett elő, rágyújtott, és barátságosan pöfékelni kezdett.

– Szeretsz énekelni?

– Igen! – vágtam rá egyből, örülve, hogy nem a korábbi gitárismeretem felől érdeklődik.

– Hát, akkor lássuk, énekelj valamit. Bármit, amit csak akarsz.

Egy búbánatos népdal danászásába kezdtem. Féltem, aggódtam, hogy gyerekes a hangom... forgott velem a szoba: könyvek, Jókai Mórok, Ady Endrék, Kosztolányi Dezsők ugráltak a szemem előtt, miközben valahol a cigarettafüst mögött sejtelmesen látszódott a tanár bácsi alakja. Ő csak hallgatott és hallgatott, miközben szép gomolyokat fújdogált a levegőbe, majd hirtelen egyszerű melódiával kísérni kezdte a dalomat.

Megálltak a szoba bútorai, a könyvek is a helyükre kerültek... többé nem éreztem félelmet, aggodalmat... csak vertem

lábammal a ritmust, rámosolyogtam a kedves tanár bácsira, és tudtam, hogy jó helyen vagyok.

– Aztán van-e hangszered? – vert fel álmodozásomból a nóta végén.

– Az is kéne? – sopánkodtam naivan.

– Hát, nem ártana. – mosolyodott el.

Édesapámék nem tudtak nekem új, akusztikus, szépen szóló klasszikus gitárt venni. No, nem azért, mert olyan rettenetesen drága volt, csak nekik, nekünk volt félelmetesen nagy összeg a hangszer ára. Szüleim sokat dolgoztak, az építkezés miatt szörnyen eladósodtak, szinte minden pénzt a tartozások törlesztésére fordítottak. Éjt nappallá téve gürcöltek, hogy taníttatni, ruházni, etetni tudjanak minket. Érthető volt számomra, hogy az új hangszerről le kell mondanom. Valahonnan azonban sikerült beszerezni egy kisméretű, vacak, ütött-kopott darabot. A nyakán elrepedt a bund, húrok sem léteztek rajta, kissé nehezen lehetett tekergetni a kulcsokat is, de nekem jó lesz... Apám megragasztotta a repedt részeket, húrokat szerelt rá, kicsit megcsavározta a lötyögő kulcsokat.

– Na, nem túl szép, kissé hamis, de a Boci bocit tanulni éppen megteszi. – csapta meg a vállamat jó Apám, ahogy a javított jószágot átnyújtotta nekem.

Drága jó tanárom már nem látta ilyen fényesen a helyzetet. Hamar lehorgasztottam az orrom, amikor felvilágosított, hogy ez egy teljesen használhatatlan gitár, ilyenén én nem tudok megtanulni semmit.

De nincs mit tenni. Jobb és újabb hangszerem nem lett, így hát kedves mesterem is belenyugodott, hogy márpedig

Dr. Laszlovszky István – Fatörzs

Gyökér Valéria – Nádas

Korda Milán – Fapofa

én ezen a fadarabon fogok tanulni. És lássatok csudát, egész szépen is haladtam. Hetek, hónapok teltek el, szebbnél szebb dallamokat, melódiákat szólaltattam meg a fadarabon. Már megszoktam a füstgomolyagot is, amit mesterem felém küldözgetett. Otthon éreztem a hangszeremen a könyvek mámorát, a cigarettafüst fanyar szagát, de én szerettem a gitárnak ezt a sajátos illatát. Már nem a régi, ódon bútorokkal ellátott szobában gyakoroltunk, ahol először találkoztunk, hanem a gyerekkönyvek közé, egy másik szobába költöztünk. Itt sokszor, ha más növendék is játszott előttem, nézegettem a kedves gyerekkönyveket: Boribont, Mazsola és Tádét, Pöttyös Pannit, Micimackót, s olvastam a szebbnél szebb gyerekverseket, a kedves szavú altatókat és mondókákat.

Aztán egy hűvös őszi napon tanárom végképp megunt hangszerem hamisságát.

– Nem fogsz tudni a későbbiekben már így haladni, pedig nagyon szép eredményt értél el, látni sem akarom többet ezt a szörnyeteget – morogta, miközben újra rágyújtott.

Én szörnyen megsértődtem. Hátamra véve a „szörnyeteget” elviharzottam. Kint ködös, nyirkos sötét volt, mérgesen rugdostam a lehullott, korhadt faleveleket.

– No, mit lóगतod az orrod, Kispapos? – vert fel fájó gondolataimból egy arra sétáló iskolatársam. Afféle jódiák

volt, testvéremet csúfolta Paposnak, mert akkor még nem volt divat istenfélő szülők gyermekének lenni. Nohiszen, ha nővérem a Papos címet nyerte el, én érthetően nem lehettem más, mint Kispapos...

– Mit cipelsz a hátadon, Kispapos?! Ez egy gitár?! Te gitározoool?!

– Képzeld, beeee! – nyújtottam ki rá a nyelvem.

Nem tudom, mi ijeszthette meg jobban, a nyelvem vagy a csúnya deszka a hátamon, de gyorsan eliszkolt.

Következő alkalommal nem mentem el gitárórára. Édesanyám késő este vette csak észre, hogy elsumákoltam a mai látogatást.

– Te, ma nem mentél gitározni, hékás!

– Én oda soha nem megyek. Én béna vagyok. A tanár úr sem szeret. Csak fújja rám állandóan azt a füstöt... Látni sem akarom többet.

Anyám nem sokat teketóriázott, amint tehetett, elkeresztelte a könyvtárba, és megkereste tanítómat.

– Tényleg olyan tehetségtelen a lányom? Valóban nincs értelme folytatni a hangszer tanulást? – érdeklődött.

Hogy ezután mit beszélgettek, mit nem – azt nem tudom, de anyám nagyon büszke arccal jött haza. Bátorítón megveregette a hátamat:

Székely Zsuzsanna – Tavasz, nyár

Ocsovai Zoltán – Pincesor

– Na, ne légy olyan bánatos. A tanár úr egyáltalán nem haragszik, megengedte, hogy ha mész, az ő hangszerén játszál. Itthon gyakorolsz az ócska deszkán, ott pedig az övén.

Így történt, hogy a növendékek közül engem ért egyedül az a megtiszteltetés, hogy mesterem hangszerén játszhattam.

Közben bakfiskorba léptem, szüleim végre nagy nehezen tudtak nekem venni egy szép új, klasszikus gitárt. De engem már más dolgok is érdekelni kezdtek. Bizony pályát is választanom kellett, és én nem hittem a hangszerem dallamának... Mindenki közgazdasági szakirányú iskolát választott akkoriban, én sem akartam lemaradni, hát hűtlen lettem a jó öreg hangszerhez. Középiskolába jártam, és egyre kevesebb időm volt gyakorolni, a könyvtárat is többször elkerültem, a hangszerórákat hanyagoltam. Egyszer – egy dolgozatírós nap előtti délután – összepakoltam kottáimat, hátamra vettem új gitáromat, s fáradtan elkutyagoltam a könyvtárba. Végig zakatolt a szívem, tudtam, hogyha nem készülök a holnapi számonkérésre, rossz jegyet kapok. Amint befordultam a sarkon, egyből megláttam tanárom kiskocsiját a könyvtár kapuja előtt. Benyitottam a kertbe, a kiszűrődő fénynél láttam az ablakon keresztül az ismerős könyvborítókat, rátettem a kezemet a kilincsre, és akkor eszembe jutott a dolgozat. Sarkon fordultam, hátra se néztem, siettem hazáig. Hátamon szinte égetett a szüleim által összekuporgatott pénzen vett új gitár. Otthon a sarokba tettem, többet nem vettem elő, hagytam, hadd lepje be a por a kisgyermekkor dallamát...

Aztán nem mentem többé a könyvtárba. Néha még láttam a tanár úr kedves autóját ácsorogni a kapu előtt, majd hamarosan az is eltűnt onnan...

Évek teltek el. Sokfelé keresgéltem járható utakat. Számtalanszor döngtettem bezárt kapukat, jártam nem nekem szánt ösvényeket.

A tévedések közt egy biztos, állandó dolgot megőriztem a szívemben: a könyvek illatát...

A könyvtárat évtizedekig mint súlyos adósság törlesztésére ítélt bűnbánó, kerültem. Misztikus, kísérteties hangulatot őrzött számomra. Ha egy-egy vizsgára készülnöm kellett,

inkább bevonatoztam, buszoztam a fővárosba, és a fővárosi könyvtárban keresgéltem.

Végül mégis bemelegszkedtem. Nagy hó esett, nem indultak a vonatok, de egy nehéz vizsgához több könyv elolvasása, ismerete kellett. Sután nyomtam le a könyvtár kilincsét. Ahogy beléptem, megcsapott a könyvek jól ismert illata. A nagyszoba felé osontam, ropogott a lábam alatt a parketta. A könyvtáros néni épp akkor lépett ki a nagyszoba ajtaján. Az ajtó nyílásán keresztül megpillantottam az ódon könyvborítókat, a régi nagy kanapékat, székeket, ott láttam a cigarettafüstöt, hallottam a dallamot, és lábammal ütni kezdtem a ritmust...

– Segíthetek a keresésben, hölgyem? – ébresztett fel bódulatomból a könyvtáros néni hangja.

– Boldogulok, köszönöm, ismerem a könyvtárat, ez az otthonom... – tettem hozzá csendesesen, de ezt ő már nem hallotta. Udvariasan elballagott.

Hazáig rohantam. Kezembe vettem a poros deszkadarabot. Letörölgettem. Játsszani kezdtem. „Pitty-pötty, pitty-pötty” – cseppentek rá a kedves esőcseppszerű zsongó hangok. Majd szépen összeolvadtak, és megszólaltatták a régi, jól ismert dallamot.

Magamhoz szorítottam az ócska fadarabot, a hangszert, mely megőrizte nekem a dallamot... a gyermekkorom dalát. ●

(Szeretett Falu Tamás Könyvtáramra gondolva, és kedves régi gitártanáromat, Tóth Györgyöt, szívembe zárva – aki lehet, már el is felejtett engem – írtam meg ezt az elbeszélést.)

ÓCSAI KISBÍRÓ

Ócsa Város Önkormányzatának ingyenes lapja • Megjelenik havonta 3200 példányban • Kiadja: Mátyus Nyomda Bt. • Felelős kiadó: Mátyus Gyula • Szerkesztő: Kertészné Molnár Anna • Szerkesztőség címe: Ócsa Város Önkormányzata – Polgármesteri Hivatal, 2364, Ócsa, Bajcsy-Zs. u. 2. • Telefon: (29) 378-125 / 11-es mellék • Fax: (29) 378-067 • Email: ocsaikisbiro@gmail.com, molnar.anna@ocsa.hu • Tervezés, tördelés: Elektropress Stúdió • Együttműködő Partnerünk: Dormány Foto Studio

2015.
a
u
g
u
s
t
u
s
20.

Ócsa Város Önkormányzata,
az ócsai történelmi egyházak,
az Ócsai Tájház,
és az Egressy Gábor Szabadidőközpont
szeretettel meghívja Önt és kedves családját
a Szent István-napi ünnepi rendezvényre.

Időpont: 2015. augusztus 20.

Helyszín: Ócsai Tájház.

10:00 óra

ÜNNEPI MEGEMLÉKEZÉS

Ünnepi beszédet mond:

Bukodi Károly, Ócsa város polgármestere.

Az új kenyérét megáldja:

Nt. Hantos Péter, református lelkipásztor.

ZENÉS ÜNNEPI MŰSOR

11:30 óra

„ÜNNEPEK”

SZATMÁRI ÁGNES KIÁLLÍTÁSÁNAK MEGNYITÓJA

A kiállítást megnyitja:

Bukodi Károly, Ócsa város polgármestere.

12:00-13:00 óráig

Kenyérlángos és frissítők kínálása.

EGÉSZ NAPOS KÍSÉRŐ PROGRAMOK:

11:00-16:00 óráig

KÉVÉTŐL A KENYÉRIG – LISZTES JÁTSZÓTÉR

Közreműködik: Kenderke Lisztes Játsszóház.

SZALMAFONÁS

Közreműködik: Szatmári Ágnes.

HAGYOMÁNYOS GYÚRT TÉSztÁK INTERAKTÍV BEMUTATÓJA

Közreműködik: Fehér Judit.

14:00 óra

DRAMATIKUS JÁTÉK

Közreműködik: Horváth Judit.

Kiállító: Szabó Malom, az adalék- és lisztjavítószer-mentes alapanyagok előállítója.

A program ingyenes!

A rendezvényt a Duna-Ipoly Nemzeti Park támogatja.

